Cum un singur păcat tolerat oprește lucrarea lui Dumnezeu

Dacă ai trăit ani de zile în acest păcat — justificând munca la negru sau evitarea taxelor — și biserica din care faci parte nu doar că nu te-a mustrat, ci a tolerat sau chiar a închis ochii față de această practică, atunci este un semn grav că și ea se află într-o stare de rătăcire și moarte spirituală.

O astfel de biserică nu reflectă neprihănirea care caracterizează Împărăția lui Dumnezeu, ci a coborât standardul sfințeniei la nivelul convențiilor omenești. Biserica nu a fost dată pentru a valida păcatul, ci pentru a forma caractere neprihănite, aliniate la adevărul lui Dumnezeu. Scopul ei este să aducă omul la înălțimea staturii plinătății lui Hristos, Cel neprihănit, nu să-i ofere confort în nelegiuire.

Adevărata biserică nu coboară standardul, ci îl înalță — chemând fiecare suflet la transformare, curăție și responsabilitate. Ea nu se mulțumește cu aparențe religioase, ci urmărește desăvârșirea în Hristos, care este modelul suprem de neprihănire. Scriptura spune că slujitorii lui Dumnezeu au datoria să vegheze asupra sufletelor celor încredințați lor (Evrei 13:17), iar această veghere implică și netolerarea păcatului.

Atunci când biserica nu mai mustră păcatul, ci îl tolerează, ea trădează mandatul divin și devine complice la rătăcirea sufletelor. Când o comunitate de credincioși acceptă în mod tacit păcate evidente, cum este înșelăciunea fiscală, ea este părtașă la ele. Lipsa de reacție nu este neutralitate, ci aprobare tăcută. O astfel de biserică, care nu are curajul să spună adevărul, care nu mustră păcatul și nu cheamă la pocăință, este o biserică lipsită de viață. Chiar dacă are activități religioase, cântările răsună și predicile se țin, dacă Duhul Sfânt nu lucrează sfințenie și transformare, acea biserică este moartă. Iar cei care fac parte dintr-o astfel de adunare, sunt mădulare moarte — prezenți fizic, dar despărțiți de viața care vine din Hristos.

Această stare este asemănătoare cu cea a poporului Israel, în Iosua capitolul 7, când Dumnezeu și-a retras prezența din mijlocul lor din cauza păcatului ascuns al lui Acan. Deși erau chemați să cucerească țara promisă, au fost înfrânți de un dușman slab, iar Dumnezeu a spus: „Nu voi mai fi cu voi dacă nu nimiciți ce este dat spre nimicire din mijlocul vostru.” (Iosua 7:12).

Aceasta nu a fost doar o disciplinare, ci o retragere clară a prezenței divine. Dumnezeu nu mai era acolo — nu mai lupta pentru ei, nu mai binecuvânta lucrarea lor — până când păcatul a fost descoperit, mărturisit și îndepărtat. Acest verset subliniază că prezența lui Dumnezeu nu poate coexista cu păcatul tolerat sau ascuns. El nu doar

că se retrage, ci avertizează că nu va mai fi cu poporul până când păcatul nu este îndepărtat complet.

Adevărata biserică a lui Hristos este vie, curată și veghează cu discernământ sfânt asupra păcatului, oricât de acceptat ar fi el în societate. Ea nu se conformează lumii, ci se conformează Cuvântului. Dacă biserica din care faci parte nu face acest lucru, dacă tolerează păcatul și nu trăiește în lumină, nu amâna decizia. Dumnezeu te cheamă astăzi să ieși, să te desparți, să alegi curăția și să te aliniezi la standardul neprihănirii Sale. Ascultă glasul Lui și pășește pe calea sfințeniei — El promite că te va primi.

Scriptura este clară în această privință. Apostolul Pavel scrie în 2 Corinteni 6:17-18: „De aceea, ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic.”

Această chemare nu este una la izolare, ci la separare sfântă. Nu este o invitație la judecată, ci la curăție și loialitate față de Dumnezeu. Când o comunitate refuză să se pocăiască și persistă în tolerarea păcatului, cel care este flămând după neprihănire este chemat să se despartă, nu din mândrie, ci din ascultare.

Scriptura avertizează să nu ne unim cu cei care trăiesc în aceste păcate: „Ce tot înșiri tu legile Mele și ai în gură legământul Meu, când tu urăști mustrările și arunci cuvintele Mele înapoia ta? Dacă vezi un hoț, te unești cu el...” (Psalmul 50:16-18). A rămâne într-un astfel de context — fără mărturie și fără luptă — înseamnă a deveni parte dintr-un trup lipsit de viață, și de prezența lui Dumnezeu. Despărțirea de nedreptate este uneori dureroasă, dar este singura cale spre părtășia adevărată cu Dumnezeu. El promite că va primi pe cei care aleg sfințenia, chiar cu prețul rupturii de ceea ce este familiar. Adevărata biserică este formată din cei care aleg să trăiască în lumină, chiar și atunci când întunericul este majoritar.

Materialul este un extras din broșura „Viața trăită în neprihănirea lui Hristos”, disponibilă liber, în variantă audio și scrisă. Descoperă întreaga bibliotecă de resurse pe https://www.cuvantcurat.ro. Materiale în limba engleză pe https://www.unmodifiedword.com.